

Tři bratři Boží

23.12.2016 Mladá fronta DNES str. 13 Brno a jižní Morava

Milada Prokopová

„Na rodinných **setkáních** nekážeme,“ říkají sourozenci a kněží Jan, Stanislav a Pavel Pacnerovi

Kdyby se měřila hustota kněží na metr čtvereční v jedné rodině, v Jihomoravském kraji by na nejvyšším stupínku nepochybně stanuli bratři Pacnerovi. Z pěti sourozenců se hned tři vydali na duchovní dráhu. Nejstarší Jan je **vojenským kaplanem** v **Brně**, prostřední Stanislav farním vikářem v Rousínově na **Vyškovsku** a pedagogem na teologické fakultě v **Olomouci** a nejmladší Pavel se stal proboštem v Mikulově. Na popud MF DNES se sešli na faře ve Starém Lískovci, kde Jan bydlí. Působili civilně, smáli se, vyprávěli vtipy a vzpomínali na Vánoce, když byli ještě kluci.

* Kdy jste se naposledy spolu takhle sešli?

Pavel: To bylo 17. listopadu. Máme krásnou tradici, že se vždy sejdeme a vyrazíme na společný pěší výlet kolem řeky u Náměště nad Oslavou. Pocházíme totiž z Třebíče a chodívali jsme tam jako děti a jako mladí. Je tam nádherně.

* Tři duchovní v rodině. Jak se to seběhlo?

Jan: To je i pro mě záhadou. Jsme sice z věřící rodiny, ale rodiče nám nikdy nenaznačovali, že bychom měli být kněžími. Všichni jsme studenti třebíčského gymnázia, ale pak jsme měli jinou cestu. Já jsem po maturitě začal studovat odbornou matematiku v **Brně** a teprve tam jsem se rozhodl, že budu farářem. Bylo to ještě za minulého režimu, takže jsem musel na dva roky na vojnu a dva roky jsem pracoval v **nemocnici**. Teprve pak jsem mohl jít na školu. Začal jsem v Litoměřicích, po změně poměrů jsem byl na univerzitě v rakouském Salcburku a studium dokončil v **Olomouci**.

* Jak jste se dostal k **armádě**?

Jan: To je další záhada. Kdyby mi na střední škole někdo řekl, že budu knězem, vysmál bych se mu. Kdyby řekl, že budu v **armádě**, vysmál bych se mu dvakrát, ale tak to v životě chodí. Bývalý hlavní **armádní kaplan Tomáš Holub** mě tam lákal vícekrát. Vždy jsem odmítl, až se to v roce 2005 k mému překvapení stalo jakousi osobní výzvou.

* A co ostatní?

Stanislav: Souhlasím s Jendou, že jsme to spolu neřešili. Začal jsem studovat elektrotechnickou fakultu na VUT v **Brně**. A v druhém ročníku jsem dospěl k rozhodnutí, že půjdu na teologii. Přesně si ten okamžik pamatuji – bylo to na podzim 1988, ale zrál jsem k němu postupně. Pak jsem chvíli pracoval a v září 1989 **nastoupil** do **semináře** v Litoměřicích. Přišla revoluce, byl jsem v **Olomouci** a v roce 1991 jsem odešel studovat do Říma a nakonec jsem tam strávil devět let.

Pavel: Já to měl jednodušší. Přebrot přišel, když jsem chodil do osmičky. Bratry jsem ale inspirovaný nebyl, dokonce jsem si jednu chvíli říkal, že by bylo trapné jít stejnou cestou. Po maturitě jsem ale nevěděl, jak dál. Rok jsem dělal veřejně prospěšné práce u baziliky svatého Prokopa v Třebíči, pomáhal na faře a pracoval s mládeží. A jestli mě někdo inspiroval, byli to místní kněží. Třeba otec Alois Pekárek, jehož věznili nacisté i **komunisté** a jenž do Třebíče přišel po revoluci. Říkal jsem si tenkrát, proč nám sem dávají takového dědečka, a pak jsem pochopil, jak obrovská je to osobnost. Jan: Nacisté ho dokonce odsoudili k smrti. A pak se za něj někdo přimluvil, takže ho nepopravili. Měl jednu nádhernou vlastnost. I po tom všem, co prožil, nezatrpkal a vyzařovala z něj radost a pokoj.

* Zavzpomínejte na dětství. Kdo mezi vámi šéfoval a kdo byl za mazánka?

Pavel: Mazánek je, myslím, jasný. Když jsem se narodil, Jendovi už bylo skoro dvanáct let.

Jan: Na šéfa jsem si hrál já a chvílemi jsem chtěl bratry vychovávat, takže z toho pramenily spory a občas bitky. Nejdříve jsem vítězil já, pak se síly vyrovnávaly. Pochopitelně jsme taky pokoušeli sestru, někdy si s námi docela užila, ale zvládla to, doufám, bez následků.

Stanislav: Nepamatuji si, že bys nás drsně vychovával. Já jsem nejvíc bojoval s našim bratrem Vojtou – ten je o tři roky mladší než já.

Pavel: Bylo nás i s rodiči sedm a žili jsme v panelákovém bytě. Na dětství moc rád vzpomínám, ale jak postupně sourozenci opouštěli domov, zůstal jsem tam sám. Najednou jsem byl teenager-jedináček.

* Věkově jste dost daleko od sebe. Vzpomenete si na nějaký společný vánoční zážitek z dětství?

Pavel: Jednou jsme jako kluci dostali k Vánocům stříleci letadýlka s násavkami. Bojovali jsme mezi sebou, což v tom panelákovém bytě byl docela horor. Odněsli to nábytek a lak ze skříní. Také se pamatuji, že jsme v pokoji hráli hokej.

* Co vás ještě spojovalo?

Jan: Sport. V létě fotbal, v zimě něco jako hokejbal – hráli jsme s tenisákem a říkali tomu bandák. Když už mi bylo přes dvacet, sestra nám krásně vypletla branky. Chodila je vyplétat k našim kamarádům Pořízkům – a z jednoho je teď náš švagr. Pavel: Na Vánoce jsme vždycky hráli zápas v bandáku Pacneři a Pořízci proti „zbytku světa“ a byli jsme hodně dobří. (úsměv) Láska ke sportu vám zůstala?

Pavel: Já jsem spíš divák – fandím v hokeji a ve fotbale pražské Spartě, což je na jihu Moravy trochu problém a asi tím ztratím body.

Stanislav: Ale jezdíš na kole. Já nefandím v přímém přenosu, jsem totiž strašně nervózní a kolabuji. Tak si to pouštím zpětně na internetu. Pavel: A běháš maratony a dokonce ultramaratony.

Stanislav: To je pravda. Čtyřikrát do týdne vyrazím do lesů kolem Rousínova. Tak 75 kilometrů týdně udělám. To je moje droga.

Jan: Já při běhu obvykle dávám kolem deseti kilometrů, chytlo mě horské kolo a florbal, který hrávám s kolegy **vojáky**. Společně nám zbyly už jen ty výšlapy 17. listopadu.

* Zmínili jste vánoční turnaj v bandáku. Jak se u vás slavily Vánoce?

Stanislav: Vždycky nám připadalo, že večere trvá strašně dlouho. Tatínek dojídal nějakou bábovku nebo vánočku a nám se zdálo, že zdržuje. Pak jsme chodili ke stromečku od nejmenšího do největšího – první šel Pavel. Modlili jsme se a zpívali koledy. Pavel rozdával dárky a všichni se dívali, co kdo dostal. Pavel: Jak jsem rostl, přerostl jsem maminku, takže první pak už chodila ona. A pamatuji si, že jsem četl úryvek z Bible o narození Ježíše. Na to jsem se vždy těšil. Také jsme stavěli betlém. Bylo to pár dní před Štědrým dnem a trvalo to několik hodin, možná i několik dnů.

Jan: V Třebíči je velká betlemářská tradice, takže jsme měli klasický trebičský betlém. Jediná inovace byla, že místo mechu jsme v paneláku měli lepenku, do které se figurky zapichovaly. Já jako nejstarší jsem dlouho zdobíval stromeček. Jednou, to mi bylo asi dvanáct let, podjela stolička, na které stál, a já se zřítíl i s ním na zem. Ležel jsem na zádech, držel stromeček nad sebou a křičel. Odněsla to ale jen jedna baňka.

Stanislav: Ten stromek měl pořád tendenci padat, tak jsme ho přivazovali ke garnýži.

Pavel: Borovičku jsme měli velikou až ke stropu. V našem domě bydlel lesník, pan Ševčík, a ten nám ji vždycky vozil. A na betlém se chodili koukat lidé z celého domu i okolí.

* A jak to bude letos? Platí, že Vánoce a Velikonoce jsou pro duchovní pracovně velmi náročné období. Sejdete se vůbec?

Všichni: Až po Vánocích. Štědrý den prožíváme každý po svém.

Stanislav: Nejdřív máme mši odpoledne a pak se s kněžími scházíme ve Slavkově na večeri a po ní se rozjíždíme do svých farností na půlnoční. Takže dvě až tři mše. Ve Slavkově jsou polské sestry, kromě kapra a salátu dělají i tradiční polévku – tmavě červenou na způsob boršče, k tomu pirožky a nějaké sladkosti, takže to máme chuťově pestré.

Jan: V **Brně** máme s kněžími sraz v jedenáct dopoledne na polévku, pak následují bohoslužby. Jako sourozenci se scházíme většinou mezi svátky u sestry.

Pavel: Štědrý večer je pro mě docela náročný, protože objíždím vesničky v pohraničí. Na bohoslužby totiž chodí i lidé, kteří během roku do kostela nezavítají, takže absolvuji i čtyři za sebou. Jsem ale rád, že lidé přijdou a mohou něco hezkého prožít.

* Když se sejdete se sourozenci, o čem si povídáte?

Jan: Rozhodně jim nekážeme ani si neděláme vlastní skupinku. Bavíme se o běžných rodinných věcech, o tom, co prožíváme, co nás zaujalo, a vzpomínáme na to, co jsme prováděli.

* Žijeme v uspěchané době. Často se říká, že Vánoce jsou oslavou konzumu. Co vy na to?

Pavel: Já s tím označením moc nesouhlasím. Lidé se **setkávají** na adventních trzích u stromků, povídají si, popíjejí svařák a poslouchají příjemnou hudbu. V tom opravdu nevidím nic konzumního. Chtějí být spolu, a to je přece hlavní poslání Vánoc – vytvářet dobré vztahy a **setkávat** se. Vidím to u nás v Mikulově. Lidé jsou za **setkání** vděční a třeba i za to, že jim po půlnoční před kostelem podám ruku. A čím jsou kostelu a církvi vzdálenější, tím jsou vděčnější za jakýkoli projev přátelství.

Stanislav: Myslím si, že ten názor je daný hodně reklamou. Nevím, jestli tak opravdu lidé šlípí a nakupují, já do nákupních center nechodím, ale souhlasím s Pavlem, že nejdůležitější je, aby cítili, že je má někdo rád.

Jan: Nejsem pro laciné mravokárné řeči. Je spousta krásných zvyklostí, jež lidi sblíží. A když je mohou prožívat, nepotřebují k tomu kopec dáreků, a aby všechno bylo perfektně nachystané a uklizené. Vždycky zdůrazňuji, že Vánoce jsou časem pro zastavení se a **setkání**. A pro toho, kdo věří, i časem dotýkat se jejich duchovního tajemství. Vánoce nám říkají, že vztahy mají první místo. A pokud si tohle uvědomíme, mohou být krásné nejen v situacích, které jsou i navenek hezké a pohodové, ale i v těch složitějších.

Foto popis| Sourozenci slouží Bohu Pavlovi je 40 let, Janovi 52 a Stanislavovi 47 (zleva). Všichni tři se vydali na kněžskou dráhu.

Foto autor| Foto: Marie Stránská, MAFRA

O autorovi| Milada Prokopová, redaktorka MF DNES

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - jižní Morava
